
Batalla de Bitonto

Autor:

Data de publicació: 04-09-2014

La batalla de Bitonto (25 de maig de 1734) va ser una victòria de l'exèrcit espanyol sota la de José Carrillo d' Albornoz, comte de Montemar, sobre el príncep austríac de Belmonte, prop d'aquesta ciutat italiana. Va marcar el final del domini austríac sobre el Regne de Nàpols i l'entronització de Carles de Borbó com a rei de Nàpols i de Sicília.

Apart de ser una victòria total per als espanyols, que destruïa tot l'exèrcit austríac, era important perquè s'obtenia sense la implicació dels seus aliats francesos.

Batalla de Bitonto

Guerra de successió polonesa

Data

25 de maig de 1734

Lloc

Bitonto, província de Bari, Itàlia

Coordenades

41-07-00 "N 16-41-00" ECoordenades: 41-07-00 "N 16-41-00" E (Mapa)

Resultat

Victòria decisiva espanyola

Bel·ligerants

Espanya
Àustria

Comandants

Comte de Montemar
Marquis de la mina
Príncep de Belmonte

Forces en combat

14.000 entre pilots i nadons
6500 nadons
3500
pilots 400 Hussars

Baixes

99 morts
196 ferits
1000 Dead
1000
ferits 2500 presoners

Guerra
civil polonesa1733-1738

Kehl (in)
pizzighettone
Danzig
Bitonto
Trarbach
Philippsburg (a)
San Pietro
Gaeta
Capua (a)
Guastalla
clausen

La batalla de Bitonto (25 de maig de 1734) va ser una victòria de l' exèrcit espanyol sota la de José Carrillo d' Albornoz, comte de Montemar, sobre el príncep austríac de Belmonte, prop d'aquesta ciutat italiana. Va marcar el final del domini austríac sobre el Regne de Nàpols i l'entronització de Carles de Borbó com a rei de Nàpols i de Sicília.

Apart de ser una victòria total per als espanyols, que destruïa tot l'exèrcit austríac, era important perquè s'obtenia sense la implicació dels seus aliats francesos.

Índex

Fons

Després de la manca de restauració del govern espanyol a Nàpols durant la guerra de la Quàdruple Aliança, en 1733, l'esclat de la guerra de successió polonesa va oferir al rei Felip V l'oportunitat de liquidar vells bitllets.

A principis de 1734 es va reunir un exèrcit de 40.000 homes a la Toscana sota el comandament del comte de Montemar, que va creuar els Estats Pontificis i va envair Nàpols. El 10 de maig de 1734, l' infant Don Carlos va ser coronat rei de Nàpols després de l'avanç victoriós de l'exèrcit espanyol, davant el qual el virrei austríac, Giulio Borromeo Visconti, comte del Pieve di Brebbia, decidí retirar el gruix de les seves forces cap a Puglia. Els dies següents el comte de Montemar es va dedicar a ocupar els castells veïns de Nàpols, després dels quals va anar a fer front al virrei Imperial.

Deixant ben vigilat Nàpols, i les places de Gaeta i Capua sota setge, Montemar van marxar a Bari, enviant la Marina per evitar la retirada per mar dels austríacs. Notícies que un reforç austríac de 6.000 Croatians estava esperant a l'altre costat de l' Adriàtic precipitar els combats.

Els contendents

El comte de Montemar.

El 24 de maig ambdós exèrcits es van reunir en lloc escollit pels austríacs a 15 km de Bitonto, avantatjós i ben defensable. Els austríacs, sota el general Belmonte, ocupaven un lloc fort, recolzant-lo en el monestir de Sant Francesc de Paula i marxà en un altre convent. Una trinxera es va unir als dos punts. Les seves forces eren 6.500 infantrymen, 1.500 de cavalleria i 400 Hussars del regiment de kiacker i la resta eren 24 esquadrons de Coraceros.

Les primeres escaramusses van ser interrompuda per una violenta tempesta. L'endemà, el comte de Montemar va desplegar 12 batallons d'Infanteria (3 de guàrdies nacionals, 3 de valons, 2 de Llombardia, 2 de la corona i 2 de Suïssa de Besber), 22 empreses Granaders (pertanyents als regiments de Guadalajara, Àfrica, Sevilla, Navarra, Sòria, Nàpols, Reial Bourbon, Castella, Anvers, Namur, guàrdies, Zamora i Borgonya), 24 esquadrons de Cavalleria (de la Bourbon, Extremadura, Milà, Malta, Flandes i Andalusia , els dracs de Pavia i França), a més de la Brigada de Carabineros Reial, la companyia Reial de grenadier i les empreses Granaders.

Al principi, Montemar intentà enfrontar-se només a la cavalleria enemiga, creient equivocadament que no s'havia Unit a la infanteria. Descartat aquesta opció, va anar al camp de batalla, on els austríacs van esperar ben barricades. Després d'observar la formació enemiga, va ordenar que la major part de la seva cavalleria passés a l'esquerra, considerant que en aquest flanc era el terreny més adequat per superar les defenses de l'enemic. L'exèrcit espanyol va ser arranjat de la següent manera:

Flanc esquerre: en la primera línia, el carabinier Reial; darrere, els regiments de cavalleria d'Extremadura, Malta i Andalusia.

Centre: en la primera línia, els 12 batallons d'infanteria; al darrere, els regiments de cavalleria borbònica, Milà i Flandes.

Flanc dret: els Grenadiers reials, els regiments del drac de Pavia i França, i 4 companyies Granaders a cavall, extretes de tants altres regiments de dracs.

La batalla

El primer atac de les tropes de Montemar va ser l'avanç del regiment de guàrdies espanyoles, que van ser llançats irresistiblement com a parada a la dreta del centre espanyol. La columna dels guàrdies de Valònia al comandament del comte de Maceda els va seguir des de l'esquerra, i abans de la seva potent descàrrega els austríacs van començar a cedir.

Els imperials llançaren una càrrega de cavalleria, que va ser destruïda pel Regiment de la Corona, fins i tot capturant una bandera enemiga, un rar Trofeu en un cos d'infanteria. Amb l'avantatge del desconcert enemic, Montemar va enviar

el Reial carabinieri contra els esquadrons de Coraceros i Hussars, dispersant-los. Al mateix temps, els regiments del drac de Pavia i de França van portar el convent a l'esquerra de la línia austríaca.

Davant d'aquest doble atac, els imperials van patir pànic, i algunes de les tropes van abandonar la línia, precipint-se en els convents en els quals donaven suport al seu desplegament, i a la ciutat de Bitonto, situada darrere del desplegament Imperial, on va arribar el general austríac Rodosqui amb nombroses tropes.

Els Reials carabinieri i els regiments de cavalleria de Malta, Andalusia i Extremadura van ser llançats a la recerca dels austríacs que fugien. La major part de la seva cavalleria, comandada pel marquès de Sant Vicent, va aconseguir refugiar-se a Bari.

Conseqüències

Obelisc commemorant la batalla, dissenyada per Giovanni Antonio Medrano.

La victòria espanyola va ser total. Després de nou hores de combat, els austríacs van ser assassinats, altres ferits i més de 2.000 presoners. L'endemà, 26 de maig, Bitonto es va rendir i Montemar va marxar a Bari, on Belmonte va tractar d'organitzar la defensa. No obstant això, la població local va obligar als austríacs a rendir-se. Els espanyols capturaren la resta de l'exèrcit, 23 canons, 15 banderes i els 24 bàners dels regiments de corbeta Belmonte i Kakorsawa. Entre els trofeus obtinguts pel comte de Montemar hi havia els parells de timbales que s'havien guanyat a Hongria i Sèrbia durant la guerra de Belgrad contra els otomans. De tot l'exèrcit austríac, només 200 Hussars van escapar. La derrota va ser d'aquesta manera que el príncep de Belmonte va haver de demanar al comte de Montemar que alliberés un dels seus oficials de llibertat condicional per tal de portar la notícia de la seva derrota a Viena.

Quan el seu exèrcit va ser destruït a Nàpols, el virrei Visconti va fugir als Estats Pontificis, i tot el Regne de Nàpols, amb l'excepció de les places de Pescara, Gaeta i Capua, que es van rendir el 29 de juliol, 6 d'agost i 30 de novembre, van ser deixades a Espanya. El rei Carles nomenà Montemar Duc de Bitonto i erigí un obelisc al camp de batalla per commemorar la victòria.

Com a resultat de la batalla, el Regne de Nàpols es va deixar definitivament a Espanya, i el tractat de Viena de 1738 va confirmar el retorn de les dues Sicílies a la dinastia borbònica.

Enllaços exteris

Document del triomf de la victòria espanyola (enllaç trencat disponible a Internet Archive; veure Historial i la versió més recent).

La batalla de Bitonto

La Cavalerie et les dragons espagnols en Italie Penjoll la Guerre de successió de Pologne (1734-1736) (francès)

Control d'autoritats

Les dades dels projectes de Wikimedia

